OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

8

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 8

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. XXI

PRIN DEŞERTUL GOBI

(Continuarea ultimului capitol din broşura nr. 7)

Călăuza a vrut să vadă obiectul sau obiectele ce-i vor fi oferite în locul banilor. Curând însă a renunţat de tot la onorar numai să traverseze fără costuri şi repede deşertul ca să ajungă la Maimaşin şi în această privinţă pasagerii automobilului l-au convins că totul va dura mai puţin de jumătate din timpul obişnuit, întrucât acesta era un vehicul special.

Omul îşi depusese traista şi flinta cu gura ţevii în formă de pâlnie undeva într-un şanţ din apropiere, unde se şi odihnise. Le-a luat de acolo, s-a urcat în automobil, a indicat direcţia cuvenită şi Maximus a pornit iarăşi la drum.

— Domnule Hartung, a întrebat Adam, cât de întins este deşertul acesta?

— Numai cu puţin peste două sute de mile geografice, adică opt sute englezeşti.

— Există nişte dificultăţi deosebite care ne-ar putea împiedica?

— Nimic deosebit!

— Şi pentru asta avem nevoie de trei zile?

— Dacă dorim putem străbate distanţa asta şi în douăzeci şi patru de ore.

— Ei, în acest caz de ce avem nevoie de o călăuză care să descopere izvoarele de apă?

Leonor l-a privit fix pe cel ce întrebase, s-a lovit cu degetul pe frunte şi a izbucnit într-o cascadă de râs sonor.

— Mister Green are în această privinţă dreptate. Pentru ce ne trebuie o astfel de călăuză de caravană?

— M-am gândit la asta şi am crezut de cuviinţă că ar fi mai interesant sub conducerea unui astfel de şimalki, ca să observaţi cum caută şi găseşte el apa. Putem pur şi simplu să ne închipuim

că suntem o caravană obişnuită, dependentă de sursele de apă.

Georg avea dreptate. Fireşte, două sute de mile geografice nu însemnau pentru Maximus cine ştie ce distanţă, dar era interesantă experienţa trăită. Mai mult decât atât, să presupunem acum că tocmai în mijlocul unei astfel de călătorii se întâmplă să se defecteze ceva la maşinăria automobilului şi că repararea lui ia mai mult timp decât ne-am închipui.

Oriunde Georg ar fi fost în stare să-i conducă pe cei însetaţi la izvoarele ascunse pe care le cunoştea prea bine, în nici un caz în acest deşert Gobi, Pentru a nu risca nimic şi a nu merge la întâmplare, era nevoie de acest şimalki.

Maximus gonea peste stepa uscată şi sărată cu o viteză de patruzeci de kilometri pe oră. Leonor s-a uitat cu mai multă atenţie la mongolul cu care Georg se întreţinea pe chinezeşte.

— Omul ăsta nu-mi place defel, face o impresie destul de antipatică, a hotărât ea.

— Aţi mai văzut vreodată o faţă de mongol care să facă o impresie mai simpatică? a zâmbit Georg.

— Nu este chinez?

— De cetăţenie chineză, întrucât s-a născut între graniţele Chinei. Mai departe lucrurile sunt mai complicate. El este de fapt deloed, provenind dintr-un popor de nomazi care cutreieră de mult stepele astea cu turmele lor, în continuă căutare a Surselor de apă, mereu în primejdie să-şi vadă turmele pierind de foame sau de sete. Totuşi, iubindu-şi întinderile nesfârşite ale stepei sale, întocmai cum eschimoşii îşi îndrăgesc pustiurile de gheaţă, pe care le socotesc paradisul pe pământ.

Au ajuns din urmă o caravană constând din sute de care tractate de bivoli şi cămile, ce transportau mărfuri ruseşti în China, în special haine de lână, bumbac şi blănuri. La întoarcere, acest gen de caravane aduc din China o varietate de ceai, care din fericire nu ne este cunoscută nouă europenilor, numit „ceai de capră”.

Este un fel de ceai amestecat cu sânge de oaie şi de bivol. Pentru chinezii localnici, sau popoarele mongolice, ori ale întregi Siberii, acest gen de ceai este din timpuri imemorabile un fel de pâine universală, după ce se amestecă cu lapte sau grăsime de cămilă atunci când se prepară. Se spune că are un gust minunat Acest ceai este articol de comerţ foarte căutat, care poate trece şi drept monedă de schimb, înlocuind banii. Un fel de valută, ce mai!

Trupele chineze îl colectează de la populaţiile mongole ca pe

un fel de bir, înlocuind aurul.

De remarcat la caravana pe care o ajunsese Maximus era faptul că în frunte mergea o căruţă trasă de doi boi minunaţi. Albi ca zăpada. Această căruţă pe două roţi, ca şi celelalte, se deosebea de restul prin aceea că în ea stătea drept o siluetă aidoma unui zeu, vopsită în diferite culori, cu mâna ridicată, mişcându-se continuu după direcţia sud, întrucât era prevăzută cu un magnet din fier. Astfel, spre deosebire de celelalte căruţe, într-aceasta nu era transportat nici un fel de marfa.

Mai trebuie de adăugat ceva cu privire la mascota ce călătorea singură în căruţă, că afirma mereu din cap sau tăgăduia, după caz.

Se ştie că la chinezi când sunt de acord cu ceva, atunci dau din cap cu negare şi când zic nu, înclină în jos capul, ca la englezi pentru a încuviinţa un lucru. Dacă totul e pe dos, prin semne sunt puţine şanse să te poţi înţelege şi atunci trebuie să fii foarte atent la cuvinte.

Mâna magnetică nu trebuie să indice numaidecât sudul. Pentru asta stau la dispoziţie serviciile „şimalkilor”. Iar dacă acestea lipsesc, atunci nu te poţi lua după indicaţiile momâii ca să dai de apă.

Figurina aceasta budistă simbolizează numai spiritul protector al lui Budha şi nimic altceva.

După o oră, Maximus străbătuse o bună bucată de stepă şi a dat chiar peste primele ochiuri de apă foarte bună de băut. Până aici nu fusese nimic deosebit de remarcat şi şimalkiul ţinuse direcţia drept înainte, fără nici un ocoliş. Întrebat cum se poate orienta în stepa nemarcată de nici un fel de cărare sau plăcuţe indicatoare şi cum de a nimerit atât de exact izvoarele cu apă, meşterul şimalki s-a învăluit într-o aură de tăcere, vorbind numai de zei şi spirite. Totuşi, el a arătat chiar la primul izvor cum proceda pentru a şti unde să-l găsească pe al doilea.

A părăsit automobilul şi încolăcindu-şi şi întortochindu-şi membrele, a înălţat o rugăciune. Şi-a scos nişte beţişoare de diferite culori, pe care le-a aşezat de-a curmezişul, a cules câteva ierburi uscate, le-a aprins şi din nou cu toate membrele încolăcite, a început să potrivească beţişoarele. După care a hotărât unde va fi găsit următorul izvor.

Beţişoarele, zeii şi spiritele trebuie să-l fi înşelat, degeaba şi-a sucit meşteşugit toate membrele. Adevărul este că după o jumătate de oră au ajuns totuşi la un nou izvor, numai că acesta nu conţinea nici un strop de apă!

Curios a fost numai faptul că urmele au arătat că încă de ieri aici poposise o mare caravană care s-a aprovizionat cu apă şi de fapt în aşa măsură, încât lăsase puţul în întregime secat.

Dar călăuza nu s-a arătat defel descumpănită.

— Trei ori trei fac nouă şi cu sacrul Schitus este şapte, a spus el netulburat, a dat o nouă direcţie şi… după cinci minute automobilul a nimerit la un alt izvor, care conţinea o apă limpede precum cristalul!

Sfântul Schitus avusese dreptate! Pentru europeni era însă de neînţeles şi ar fi făcut mai bine să fi procedat ca şi mongolii, care credeau în vrăji, în loc să-şi bată capul cu probleme şi explicaţii ştiinţifice, aşa cum proceda Adam Green.

Toată ziua şi noaptea următoare Maximus a străbătut diferite cursuri de apă umflate sau secate.

Cu încuviinţarea lui Leonor, Georg a mai repetat experimentul cu şimalki pentru descoperirea a altor izvoare, chiar dacă pe timpul nopţii şi într-un traseu mai degrabă în zig-zag.

În seara zilei următoare trebuiau să ajungă la marginea deşertului. În după-amiaza aceleiaşi zile, pe la ora patru şi-au luat prânzul. Era masa principală, la care Adam Green, din cauza obiceiului său de a priza tabac nu a luat parte, mâncând la volan.

Cu o zi înainte şimalki îşi primise şi devorase întreaga sa porţie de mâncare. Acum însă a refuzat, întrucât era o zi de post pentru budişti. Nu voia însă să flămânzească, aşa că a primit numai orezul, pe care şi l-a preparat singur. Asta a făcut-o la cuptorul electric, a cărui construcţie nu l-a descumpănit defel. Gătirea mâncării s-a făcut în acelaşi timp cu serviciile prestate de Tom în jurul cuptorului, care rămăsese indignat că felurile lui de mâncare n-au fost atinse de către mongol.

S-a pus masa, Tom servind peşte şi friptură, neremarcându-se cu nimic că provenea dintr-o provizie conservată şi afumată. A urmat apoi desertul constând dintr-o budincă de orez.

Pe aceasta Leonor a împărţit-o în porţii, o porţie fiind oferită perechii din colivie, Deodată una dintre păsări s-a clătinat pe marginea castronului, a dat cu ciocul, a bătut din aripi şi a căzut apoi pe spate, mai mişcând puţin din picioare. După care a încremenit moartă.

Toţi au putut asista la acest trist spectacol, care nu a durat mai mult de jumătate de minut.

— Arată de parcă budinca ar fi fost otrăvită! a strigat Georg.

Cu faţa palidă, s-a ridicat Tom în picioare şi a arătat înspre cuptorul unde şimalki îşi pregătea orezul.

— El a fost, cu siguranţă! A ridicat ceva mai înainte capacul oalei mele şi când m-am uitat la el ce a făcut, a luat o figură spăşită. Asta mi-a bătut la ochi imediat, dar cine să-şi închipuie că va otrăvi mâncarea.

Georg a auzit totul şi mai mult decât atât, văzuse totul. Înainte de a se prăbuşi pasărea moartă la pământ, îl observase şi el pe mongol cum îşi făcea de lucru la cuptor şi îi surprinsese privirea pânditoare, vicleană. Dar bineînţeles că nu-şi putuse închipui că vrea să-i otrăvească, deşi şimalki îşi retrăsese imediat atunci, înfricoşat, capul. Acum însă totul fusese dat la iveală şi cu o săritură de panteră l-a prins de cingătoare pe mongolul criminal.

— Ai otrăvit orezul, mărturiseşte!

— Nu otravă, nu înţelege englezeşte, a făcut mongolul înspăimântat, galben ca lămâia.

Cu o smucitură bruscă, Georg l-a adus la masă şi i-a oferit la gură restul budincii de orez.

— Mănâncă!

— N-am voie.

— Îţi cer să o faci.

— Trebuie să postesc.

Şimalkiul a schiţat deodată o mişcare înşelătoare. I-a apărut ceva în mână şi a vrut să arunce ceea ce avea pe fereastră. Dar

Georg se afla la post, i-a prins dintr-o dată pumnul încleştat. Făcându-l să-şi deschidă degetele ce ţineau strânsă o mică cutiuţă din lemn. Georg le-a poruncit celor doi muncitori să-l imobilizeze pe mongol, după care a deschis cutia şi asta a fost de ajuns pentru el.

— Laolo! a strigat el. Extractul unei plante îngrozitoare cu care chinezii îşi otrăveau întotdeauna fântânele. Câine, de ce ai vrut să ne ucizi?

Abia acum l-a surprins peste măsură înfăţişarea mongolului, ai cărui ochi aproape că-i ieşiseră din orbite, luptându-se pentru aer şi horcăind. Erau simptome pe care Georg le cunoştea prea bine.

— Şi-a înghiţit limba!

A vrut să descleştеze dinţii omului, dar a înţeles că era deja prea târziu. După încă un minut, şimalki a devenit un cadavru. Se sinucise după metoda chineză, cunoscută şi de anumite triburi de negri, aceea de a-şi trage limba pe trahee.

— Laolo acţionează cu precizie dacă ajunge după digestie în sânge, Atunci efectul e mortal, i-a lămurit Georg. După ce am fi mâncat budinca astfel preparată, n-am fi remarcat nimic special timp de două ore. De asemenea, nici Mister Adam Green, care ar fi luat prânzul ceva mai târziu, n-ar fi observat ceva. Acest golgo ne-a salvat nouă viaţa. Acest fel de porumbel are un cu totul alt sistem digestiv decât acela al omului, un bob de orez otrăvit e suficient să-l doboare.

— Dar de ce voia să ne otrăvească?

— Pentru ca să ne poată jefui.

Leonor s-a uitat înspăimântată, cu ochii ficşi spre Georg.

— Nu mi se pare chiar atât de simplu.

— La ce vă gândiţi?

— La felul cum acest om ne aştepta pe şoseaua care duce la Kiachta, la modul cum îşi oferise serviciile. Toate acestea îmi dau de gândit.

— Aveţi dreptate! Aici ceva nu miroase bine.

— Nu s-ar putea ca Mister Deacon să-şi fi vârât mâna în afacerea asta?

Georg a tresărit, dar s-a stăpânit până la urmă.

— De ce nu! Timp a avut suficient ca să vină din San Francisco în China şi de la coastă până la Kiachta. Sau chiar în adâncul deşertului.

— Crezi că ar putea fi opera lui?

— Domnişoară, cum aş putea şti asta? Totuşi am o propunere.

— Adică?

— Să ne prefacem ca şi cum otrăvitorul şi-ar fi atins scopul. Toţi suntem morţi, chiar şi făptuitorul şi-a găsit moartea. Considerând că atentatorul îl voia neapărat pe Maximus, nu un automobil oarecare. Cel care a regizat totul ar fi trebuit să ştie că mongolul nu va fi în stare să conducă autovehiculul. Poate că ar fi reuşit doar să-l oprească. Propun prin urmare să ne oprim douăzeci şi patru de ore şi să vedem ce se întâmplă.

— Eşti de părere că cineva va lua urma autoblindatului nostru?

— Cred dimpotrivă că cineva ne va ieşi în întâmpinare dinspre sud. Altfel, mongolul şi-ar fi pus planul său în aplicare mai curând. Presupun că şi-a dat un rendez-vous undeva în deşert, sau la o anumită zonă, la un timp anume. Nu degeaba a făcut acel hocus-pocus la penultimul izvor, voia să amâne momentul întâlnirii.

Leonor a fost de acord cu planul lui Georg de a aştepta douăzeci şi patru de ore, chiar şi mai mult. Nu aveau de ce să se grăbească.

Mai întâi voiau să găsească izvorul despre care le vorbise Bau Li Cian şi nu era exclus e a acesta să fi fost şi singurul nesecat.

În primul rând trebuiau să îngroape cadavrul, care nu putea rămâne în automobil şi asta fără urme. Era posibil, fiindcă staţionau pe un loc nisipos. Sub îndrumarea lui Georg, cei doi muncitori au săpat o groapă destul de adâncă, în care a fost depus cadavrul împreună cu oxidul de calciu proaspăt preparat.

Maximus urma să niveleze terenul. Chiar dacă mortul ar fi fost mirosit de către câini sau cai, n-ar fi fost pericol. Nisipul uscat exercita o acţiune dezinfectantă, întărită de carbonatul calcinat.

— Cealaltă pasăre golgo va muri şi ea, întrucât refuză hrana? a întrebat Leonor şi Georg i-a adeverit că aşa este. Pasărea din colivie deja se arăta neliniştită din cauza absenţei perechii.

— În această situaţie, să n-o mai chinuim, să-i dăm aceeaşi hrană otrăvită ca şi bărbătuşului, ca să moară mai repede.

Mirat, Georg a privit înspre fată, dar se înşela crezând că simţul ei practic prevalase asupra simţămintelor.

Lacrimile în care au izbucnit aceasta, după care a ieşit din compartimentul comun ca să închidă într-al ei propriu, dovedeau contrariul.

Aşa se face că pasărea a mai luat încă o dată orezul otrăvit din mâna lui. În minutul următor, totul se terminase.

Georg a împăiat cele două păsărele şi le-a depus din nou în colivia care-şi avea locul în cabina-dormitor a fetei, la loc de cinste. Prin jertfa lor, păsărele le salvaseră viaţa tuturor

pasagerilor din automobil.

CAP. XXII

CU CAII ÎNHĂMAŢI

Adam a anunţat că în zare se vede un fluviu. După ce au ajuns la el, l-au străbătut folosindu-l pe Maximus ca pe un fel de hidroavion, după care maşina s-a oprit pe malul celălalt.

Aici voiau să aştepte pentru a vedea dacă oamenii interesaţi de moartea lor vor apărea şi Leonor a fost foarte tranşantă în această problemă. Vor aştepta şi o săptămână dacă va fi nevoie.

Şimalki spusese destul de clar că acest fluviu avea apă din belşug şi nu seca niciodată. Era lat de vreo şase metri şi apa lui cristalină aproape curgea pe toată lăţimea albiei. Dacă Gobi ar fi avut într-adevăr trăsături de stepă, în acest caz s-ar fi dezvoltat aici o vegetaţie mai abundentă. Însă în ultima jumătate de oră automobilul străbătuse o regiune tipică de deşert, cu nisip şi cu tot ce caracteriza un pustiu.

Blindajul automobilului a fost îndepărtat de la intrare şi ferestre în aşteptarea prezumtivei vizite. De asemenea, acumulatorii au început să încarce cu energie electrică, iar cantitatea de apă consumată s-a înlocuit prin cea a fluviului, printr-un furtun cauciucat de alimentare.

Orişice picior ce s-ar fi apropiat ar fi lăsat o urmă pe nisip, uşor de observat.

Noaptea a trecut, la fel şi ziua şi nici un suflet de om nu se apropia de dânşii. Leonor se învăluise în tăcere, nepronunţându-se în vreun fel. În cele din urmă Georg a spart tăcerea:

— Dar dacă acest mongol n-a acţionat decât din propria lui iniţiativă, neavând alt gând decât să ne jefuiască?

— Şi ce-i cu asta?

— Vai, în acest caz putem sta aici până vor sufla toate trâmbiţele Ierihonului! a reluat în continuare meşterul Green gândurile lui Georg.

— Eu sunt de altă părere. Cât de departe suntem aici faţă de China?

— Bau Li Cian susţinea că de la acest fluviu am mai avea încă

şase zile până la Lan Ceu.

Pe hartă erau plasate mai multe fluvii ce străbăteau Gobi, dar care dintre ele era acela la care poposiseră, nu puteau şti.

— Pentru noi ar însemna cu totul nu mai mult de zece ore.

— Cel mult. Şase zile pentru o caravană care merge în zig-zag ca să caute izvoarele de apă, făcând multe ocoluri, la care noi nu mai suntem forţaţi să recurgem.

— Câte provizii mai avem?

— Încă pentru douăzeci de zile.

După acest dialog purtat cu Hartung, Leonor s-a adâncit din nou în tăcere.

La ce se gândea ea era destul de clar. La Deacon, fireşte, dacă el fusese acela care angaja călăuza. Oricum ar fi fost, voia să ştie dacă el, ori poate alţii ar fi fost oamenii din umbră interesaţi ca misiunea lor să nu izbutească.

Dacă totuşi fusese stabilită o întâlnire oarecare între mongol şi stăpânul sau stăpânii săi, pentru nomazi era o nimica toată să dea peste automobil, în ciuda vastităţii deşertului.

Angajatorul mongolului trebuie să-i fi spus lui şimalki, care după moartea pasagerilor ar fi rămas conducătorul maşinii, ceva de genul: „Vezi să faci în aşa fel încât să administrezi otrava pasagerilor numai cu puţin înainte de a trece acest fluviu, mai mult, ca moartea să se producă după ce au trecut peste apă. În felul acesta vom putea lua bine şi repede urmele automobilului pentru a te putea găsi”.

Da, aşa trebuie să se fi petrecut. Dacă însă omul sau oamenii trebuiau să vină din nord, cât timp le va trebui ca să ajungă aici, în situaţia că aveau cai iuţi?

Dar numai pe Georg îl munceau gânduri de acest gen. Cei doi muncitori aveau cu totul altele pe cap, pe meşterul Adam Green „îl durea în cot”, cât despre Leonor, vorbea despre toate, numai despre asta nu. Important era că spiritul îl avea vioi şi se regăsea în tot ceea ce făcea.

Între timp. Înlăturaseră carapacele blindate şi încă mai erau în zorii celei de a treia zi de aşteptare, timp în care Leonor scruta ba pe una din ferestruicile protejate de blindaj, ba pe altele, când deodată a scos un ţipăt neaşteptat de surprindere.

— Iată-i că vin deja!

Şi chiar aşa era. Undeva spre răsărit, unde şerpuia, fluviul se percepea ca o dâră argintie nelămurită. Curând, la orizont au apărut doi călăreţi. Siluete foarte mici, ce abia se distingeau la început, dar destul de clar în soarele dimineţii. După un răgaz de

timp, acum se vedea cum unul dintre aceştia îşi întinde mâna arătând ceva înspre automobil, după care şi-a întors capul îndărăt, punându-şi pâlnie la gură, până ce au apărut alţi călăreţi, din ce în ce mai mulţi.

Până la urmă s-au arătat optsprezece călăreţi, care se îndreptau în galop către fluviu.

— Fără îndoială că au văzut automobilul şi vin încoace, a stabilit Georg. Problema se pune dacă sunt oamenii noştri, cei aşteptaţi de Bau Li Cian.

— Ceva îmi spune că sunt cei aşteptaţi şi cred că o să ne dăm seama după ce vor vorbi odată ajunşi aici, a fost de părere Leonor. Înţelegeţi perfect chineza, Mister Hartung?

— Da, numi să vorbească chinezeşte. Pe teritoriul Chinei se mai vorbesc şi alte limbi, care n-au nici o legătură cu limba poporului majoritar, chinez.

Alte pregătiri speciale, pasagerii lui Maximus n-au mai fost nevoiţi să întreprindă. Faptul că se forţau să nu facă nici un zgomot şi că vorbeau numai în şoaptă era de la sine înţeles.

Trebuia să pară că toţi pasagerii să fi căzut victimă otrăvii mongolului şi asta se cerea să reiasă, dacă era vorba de stăpânii mongolului.

Automobilul era perfect închis în carapacea lui blindată şi nici un intrus din afară n-ar fi putut să producă vreun rău echipajului. Numai micile ferestruici rămăseseră accesibile şi acestea cu sticlă încasabilă, de aceea nu era cazul să fie trase „perdelele” metalice peste acestea. Particularitatea lor era că un observator de afară nu putea recunoaşte pe nimeni din interior. Dacă vrei să priveşti din afară înăuntru, în mod obişnuit ar trebui să-ţi lipeşti ochii de „vizor”, dar vedeai şi atunci cu atât mai puţin, cu cât sticla era mai groasă. Aici însă nici acest lucru nu mai era cu putinţă.

Fireşte că în interior nu ardea nici o lumină şi trebuiau să se mulţumească doar cu cea naturală a zilei. Nici uşile automobilului nu puteau fi deschise, asta era foarte clar chiar de la început.

Blindajul era un bun conducător acustic, mai slab însă la variaţiile de căldură, de asta avuseseră până atunci timp Georg să se convingă îndeajuns.

Orice zgomot era uşor perceptibil, de aceea pasagerii autoblindatului, prefăcându-se morţi, n-au spus nici măcar „pâs”.

Cei optsprezece călăreţi sosiseră deja cu toţii, după aparenţă mongoli locuitori ai stepei. Îmbrăcaţi ca şi răposatul şinalki,

călărind cai mici, slabi şi iuţi, de o foarte mare rezistenţă. În această privinţă semănau întrutotul cu cămilele. Pe de altă parte, fiecare avea o legătură cu provizii, un butoiaş de apă şi o legătură cu fân pentru animale. Numai unul din aceştia se deosebea de ceilalţi, mai puţin prin îmbrăcăminte, cât prin trăsăturile feţei.

— Arthur Deacon, el este! i-a scăpat lui Leonor, înainte de a putea să se reţină. Repede şi-a dat însă seama ce greşeală făcuse.

Omul avea mai degrabă trăsăturile unui meridional. Aducea a italian şi avea o barbă lungă. După ce se mai apropiase, s-au văzut şi alte particularităţi, de îmbrăcăminte.

Cel ce părea a fi conducătorul nu aducea în nici un caz a mongol. Asta era limpede de la bun început.

— Ce om destoinic este acest Bau Li Cian, s-a pronunţat italianul, pe care îl vom numi aşa deocamdată înclinându-se în faţa capacităţii mongolului. A nimerit până şi locul de întâlnire, deşi numai aici am reuşit să le descopăr urma.

În şoaptă, Georg i-a tradus lui Leonor această convorbire şi tot ce a mai fost reluat în această privinţă.

Italianul a descălicat şi a dat o raită în jurul vehiculului.

— Ei, dar unde este uşa aici?

Câţiva dintre mongoli i s-au alăturat şi au început să caute peste tot, bătând cu degetele în blindaj, dar n-au găsit nimic.

— Dacă acţiunea lui Bau Li Cian a avut succes, atunci înăuntru trebuie să se găsească cinci cadavre. Asta e clar ca lumina zilei, dar unde e Bau Li Cian?

Din cele ce-şi vorbiseră cei sosiţi răzbătea o idee. Fie că Bau Li Cian zăcea şi el mort înăuntrul automobilului, poate ucis de cei ce avuseră premoniţia morţii, fie că mongolul părăsise înainte automobilul, temându-se pentru viaţa sa. În acest caz va reveni cu siguranţă, dacă nu cumva şi-a pierdut viaţa între timp în deşert.

— Bine, dar trebuie cumva să pătrundem înăuntrul acestuia!

Din nou s-au apucat să caute vreun semn de intrare, pe lateral, deasupra şi dedesubt, dar… zadarnic.

Tot atât de puţin succes a avut şi încercarea de a putea penetra prin ferestre înăuntrul autoblindatului, ajungând chiar la concluzia că şi acestea aveau blindaj, ceea ce nu era cazul.

— Că automobilul poate fi închis ermetic, asta o ştiam, dar uite că moartea i-a prins pe pasageri închişi ca într-o găoace. Şi ce dracu’! Să nu fie nici un fel de fereastră prin care să putem

vedea înăuntru! Sau poate că sunt de o construcţie specială, care nu permite asta.

Chiar şi italianului îi era cunoscută această proprietate fizică şi acum avea posibilitatea să se convingă. Şi-a scos din buzunar o lampă la vedere, care era ca un fel de felinar.

Repede ca fulgerul, Georg a coborât plăcile blindate şi pe ferestre, închizându-le complet, aşa că totul părea blindat şi ermetic închis.

— La dracu! Totul este ferecat aici. Acum nici nu mai are importanţă dacă leşurile sunt sau nu înăuntru. Principalul este să dispunem de automobil, deşi nu pot pătrunde înăuntru şi nici pe Bau Li Cian nu mai sunt obligat să-l aştept, n-are decât să ne ia el urma. Înainte, camarazi, înhămaţi caii!

Ochiurile din ferestre au fost din nou cu grijă deschise. Italianul îşi pusese lanterna în buzunar, în timp ce unii dintre călăreţi au descălecat, legându-şi hamurile cailor de automobil şi îndemnându-şi caii.

Caii au reuşit să pună în mişcare maşina, care nici aşa nu era prea grea. Erau totuşi şaisprezece călăreţi, cel ce se afla în frunte fiind un şinalki, italianul călărind alături.

„Morţii vii” din automobil, aflaseră destul de mult. Aceşti mongoli erau pregătiţi să tracteze împreună cu caii lor automobilul. Iar italianul era pregătit să nu insiste a pătrunde în interiorul autovehiculului, ci numai să-l găsească şi să-l tracteze.

Aşadar, nu era el principalul personaj care urzise totul, ci se afla în serviciul altuia care îl angajase pentru bani şi recompense.

Cine era acela? Pentru asta trebuia să aştepte şi să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Din păcate, numele acelui om nu fusese adus în discuţie şi nici motivul întregii acţiuni.

Caravana se ţâra tăcută prin pustiul de nisip şi pietriş ars de soare.

După două ore, caii au trebuit să fie hrăniţi şi li s-a dat de băut apă. Din nou au trecut trei ore de mers prin imensul pustiu arzător. La capătul acestui răstimp, au poposit iarăşi, în faţa unui izvor, după care au luat cu totul altă direcţie decât aceea trasată la început de şinalki.

Au trecut din nou pe lângă fântâni sau simple izvoare, mergând aşa în zig-zag până seara, atunci când s-a făcut popasul cel mare de noapte, lângă un izvor. Cailor li s-a dat suficient nutreţ, pe când oamenii s-au mulţumit cu puţină carne uscată şi brânză de cămilă, după care s-au „delectat” cu o gură de rachiu dintr-un bidonaş special, menit să ţină două săptămâni.

— Trebuie să ne obişnuim cu gândul unei călătorii lungi, tractaţi de caii ăştia, a fost de părere Georg.

— Şi ce ne împiedică? a întrebat Leonor. Avem timp destul şi vreau numaidecât să ştiu cui trebuie să-i fim livraţi.

Şi aşa au trecut încă şase zile, rătăcind mereu de la un izvor la altul. Umblând în zig-zag. Pasagerilor automobilului, care trebuiau să treacă drept morţi, le-a devenit curând acest gen de călătorie îngrozitor de plictisitor. Dar cu atât mai mult le creştea curiozitatea, de-abia aşteptând ca să se termine odată cu şarada asta.

Trebuie menţionat din capul locului că pasagerii nu duceau lipsă de aer proaspăt, în ciuda acestei recluziuni voite. Inventatorul lui Maximus prevăzuse totul. Automobilul poseda pe partea de dedesubt orificii pentru aerisire, prin care ieşea bioxidul de carbon, locul său luându-l oxigenul proaspăt, sau mai degrabă, amestecul de oxigen-azot, care este chiar aerul. Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, în automobilul închis viaţa n-ar mai fi fost posibilă după o oră.

În afară de asta, afluxul de aer proaspăt putea fi sporit printr-o ţeavă specială, în legătură cu o pompă, care acţiona atât de silenţios, încât de afară nu se putea auzi nimic.

Da, întreaga invenţie a fost pusă în funcţiune şi lucra în permanenţă, la normal, fără ca mongolii să fi putut observa ceva de afară.

Din când în când treceau peste dune de nisip, unde bidivii se luptau mai, mai să-şi dea sufletul, iar pentru a-i ajuta pe aceştia. Green a procedat la mărirea dimensiunii roţilor, ceea ce de asemenea nu remarcau mongolii. La un moment dat chiar Leonor a riscat, după o controversă cu Adam, să apese butonul de pornire mecanică a automobilului pentru a pune roţile în mişcare, numai atât cât să le vină în întâmpinarea cailor, pentru ca aceştia să nu-şi dea duhul.

Mongolii nu au prins nici de data asta de veste, de unde venea această energie interioară cheltuită de automobil.

În felul aceasta călătoria a putut fi grăbită, altfel ar fi trebuit să se facă ocoluri mult prea mari, pentru a nu împovăra caii, încât aceştia să nu poată prin forţele proprii să tracteze mai departe automobilul.

CAP. XXIII

ÎN CUPTORUL BLINDAT

În a şaisprezecea zi de la plecarea caravanei, în faţa acesteia s-au ivit câţiva călăreţi izolaţi şi chiar nişte pietoni, totul trădând că se apropiau de o mare îngrămădire umană, care nu putea fi decât Lanceu, ţinând seama de regiunea deluroasă din faţă.

Asta însemna că fusese stinsă şi destinaţia caravanei. Din nou au înconjurat un deluşor şi abia acum în faţa lor le-a apărut cu adevărat Lanceu, binecunoscutul oraş al caravanelor, care avea corespondenţă specială cu Kinchta, pe unde de obicei caravanele aduceau din împădurită Transbaicalie mult lemn, care deşi transportat cu atâta suferinţă peste deşertul Gobi, era totuşi mai ieftin şi mai de calitate decât lemnul din regiunile din jur, atât de sărace în vegetaţie.

Cei şaisprezece cai de poveri gâfâiau deja bătând nisiposul drum principal şi curând automobilul a fost înconjurat de sute şi apoi de mii de chinezi, făcând impresia că aceşti oameni n-au mai văzut în viaţa lor un automobil, mai ales unul ca acesta, care se asemăna cu un sicriu mare, închis. Faţă de această monstruozitate aveau atât curiozitate, ca şi teamă.

Italianul nu se sinchisea defel de această întreagă mulţime de gură-cască, nu răspundea nici unei provocări, nu dădea nici un răspuns, văzându-şi numai de direcţia de înaintare. Curând au ajuns la o casă mare situată în afara oraşului, pe jumătate construită după modelul european, la rândul său înconjurată de multe şoproane durate din lemn.

Încă înaintea porţii de intrare a apărut un chinez mic de statură, cu faţa rotundă, îmbrăcat într-un veşmânt bogat. Cu o furtunoasă bucurie, care nu era tocmai proprie unui chinez ceremonios, l-a salutat pe italian, i-a vorbit pe englezeşte, felicitându-l pentru succesul său.

Ceea ce vorbeau desigur nu se putea înţelege, întrucât se întreţineau destul de departe de automobil. Totuşi, câteva cuvinte au putut fi prinse de îndată ce automobilul se mai

apropiase puţin.

— Aşadar, suntem parteneri, nu-i aşa? a întrebat chinezul.

— Bineînţeles, doar s-a convenit în scris, a răspuns italianul.

— Bine, dar câţi bani trebuie să primiţi?

— O mie de dolari, nici mai mult, nici mai puţin.

— Nu prea cred, poate că e mult mai mult.

— Veţi primi cinci sute de dolari, aşa cum s-a stabilit. Şi dacă e s-o spunem pe şleau, ce aţi făcut pentru banii aceştia? Atât doar că ne puneţi la dispoziţie nişte şoproane.

— Bunul meu renume pe care îl pun în joc nu mai contează?

— Ei, pe dracu! Prestigiul şi bunul dumneavoastră renume? Nu se poate deteriora mai mult decât este. Unde se află Mister Ogly?

— Într-o oră se va reîntoarce. Ştii că se va bucura când va vedea că totul a mers ca pe roate. Aş vrea să ştiu cât va primi pentru toate astea la rândul său.

— Ce ne pasă nouă de asta! Ia te uită, oamenii noştri privesc chiondorâş toată tărăşenia. Vehiculul, vreau să spun.

Unul din şoproane a fost deschis imediat şi după ce s-au deshămat caii, prin forţa muşchilor oamenilor din preajmă automobilul s-a văzut împins înăuntru. Atât timp cât uşa şopronului rămânea deschisă, vizibilitatea permitea să se observe totul înjur.

Din exterior privindu-l, şopronul în care au intrat era foarte mare. Dinăuntru însă părea o mică încăpere, în care automobilului abia i se permisese să intre. După ce uşa a fost închisă, s-a lăsat un întuneric aproape total.

— Aşadar, un anume Mister Ogly este şef peste toate astea? a întrebat Georg.

— Asta nu spune mare lucru. Acest misterios domn ar putea fi o verigă la capătul lanţului pe care-l ţine în mână Deacon.

— Ar fi posibil, nu spun, dar nu e singura posibilitate. Călătoria noastră cu automobilul trebuie să fie de-acum cunoscută în toată lumea oriunde ajung mesajele telegrafice şi unde există radio şi presă. Nu e imposibil ca şi alţi răufăcători să se fi sesizat de atunci câte posibilităţi nebănuite le-ar oferi posesia acestui miraculos combustibil care e morisitul.

— Linişte, linişte! Mai vine un individ ca să facă lumină, le-a şoptit repede Adam Green, care ca şi ceilalţi, a remarcat la timp lumina, ce era totuşi vizibilă prin micul gemuleţ practicat în blindajul lui Maximus.

Era vorba de un bărbat încă tânăr, îmbrăcat europeneşte,

după toate probabilităţile un englez, care păşise înăuntru cu o lanternă în mână, închizând uşa după el.

S-a apropiat încet, aproape cu prudenţă, a examinat blindajul automobilului din toate părţile, a respirat adânc şi în cele din urmă un zâmbet larg s-a imprimat pe faţa lui proaspăt bărbierită.

— S-a făcut! Cei douăzeci de mii de dolari sunt ca şi ai mei, de fapt am devenit criminal, de la… pentru douăzeci de mii de dolari ce nu face omul! Va trebui să trimit automobilul la Pekin şi asta nu e de colea! Dar mai înainte trebuie să găsesc uşiţa!

A apropiat din nou lampa şi a început să reexamineze iarăşi automobilul, acolo unde credea că va da de uşa principală.

În acelaşi moment, de urechea lui Georg s-au apropiat buzele lui Leonor:

— N-am nici un chef să mă las dusă pe sus până la Pekin, şapte ore. Nu-i posibil oare să-l capturăm pe individul ăsta?

Dar nimic nu era mai simplu decât asta. Tot bâjbâind cu degetele în partea din spate a blindajului, acesta a scos deodată un ţipăt de triumf. Carapacea blindată a slăbit brusc sub apăsarea mâinilor lui, dar ţipătul său de bucurie s-a transformat curând într-un strigăt de groază, atât cât îl mai putea scoate şi pe acesta. Georg îl apucase de beregată şi-l trăsese în interiorul automobilului şi înainte ca uşa să se închidă, ochiurile de geam fuseseră protejate şi ele de blindajul lor, lumina electrică aprinzându-se şi ea deodată.

— Un ţipăt de mai scoţi, în afara unui răspuns onest şi eşti copilul morţii! Cui trebuie să-i predai în Pekin automobilul pentru a primi douăzeci de mii de dolari?

Omul era răpus pur şi simplu de groază. Avea convingerea că toţi pasagerii automobilului se transformaseră de mult în nişte cadavre şi acum surpriza asta?!

De îndată ce a luat totul la cunoştinţă, a devenit supus, lipsindu-i energia necesară a unu i răufăcător sigur pe abilităţile sale.

Da, Leonor bănuise corect totul, Arthur Deacon stătea în spatele acestei ticăloşii.

Kiachta era legată şi ea la sistemul internaţional de comunicaţii telegrafice care înconjoară planeta. Aşa s-au putut afla la timp veştile despre automobil din ziarele ruseşti de limbă engleză, care apăreau la Kiachta. Tot aşa s-a putut afla despre minunatul morisit, care urma să înlocuiască combustibilul convenţional, cărbunele şi petrolul cu totul!

Pe de altă parte, exista o mare societate de asigurări, al cărui

director, magnatul L. P. Deacon îşi avea omul său în persoana lui Mister Ogly, care rezident în Kiachta, asigura legătura dintre companie şi Rusia, făcând de multe ori naveta la Lanceu. Înainte cu o lună deja, Arthur Deacon trimisese o telegramă prin care întreba dacă Mister Ogly se găsea la Kiachta.

Da, pe moment era acolo. Şi apoi a urmat o depeşă, care decodificată suna astfel:

„Aţi auzit de ciudatul automobil care face o cursă începând de la New York în jurul lumii sub conducerea lui Leonor Morris?”

Dacă Mister Ogly ştia despre asta, atunci trebuia să-i dea de veste cât mai repede lui Mister Deacon, care aştepta un răspuns la San Francisco. În continuare. Telegrama spunea:

„Dacă automobilul trece străbătând Siberia înspre Kiachta, trebuie să faceţi astfel încât să intraţi în posesia lui şi să mi-l livraţi la Pekin, unde voi sosi cu primul vapor. Acolo vă va aştepta o răsplată de douăzeci de mii de dolari. Sunteţi de acord?”

Mister Ogly şi-a transmis neîntârziat acceptul său în această problemă, adică firescul da!

Astfel a fost perfectată înţelegerea printr-un schimb de telegrame peste oceanul Pacific.

Tânărul a făcut o pauză în această confesiune, care era foarte necesară datorită broboanelor de sudoare ce-i apăruseră pe frunte.

— V-a dat Arthur Deacon un ordin formal prin care toţi pasagerii automobilului să fie îndepărtaţi prin otravă sau alt mijloc de suprimare? a întrebat Leonor.

— Nu, un astfel de ordin n-a fost dat de fapt.

Ogly primise numai însărcinarea de a pune stăpânire pe automobil şi de a-l preda la Pekin lui Deacon însuşi. Ideea de a-i ucide pe pasagerii automobilului îi trecuse lui Ogly însuşi prin minte. El cunoştea un şimalki, ce mai condusese un automobil şi care făcuse destule fărădelegi în viaţa lui. Acesta fusese de acord pentru o mie de dolari să înfăptuiască tot ce credea necesar pentru înlăturarea celor cinci oameni. Acesta mizase pe otrava locală. În plus, mai trebuiau cheltuiţi alţi cinci mii de dolari pentru angajarea unor oameni trebuitori ducerii planului la îndeplinire, bani care urma să-i cheltuiască din propriul său venit.

— Ştim asta, s-a întors Leonor către Georg şi Mister Adam, nu ne-a ucis sau nu avea de gând să ne ucidă cu mâinile sale, dar prin intermediari tot asta a făcut, sau poate că n-a ştiut de asta.

— Păi, cum altfel putea să pună stăpânire pe automobil dacă

nu prin înlăturarea pasagerilor acestuia? a obiectat Adam Green.

Adam Green avea dreptate, scuza găsită de Leonor pentru comportarea lui Deacon nu era tocmai binevenită, însă asta trăda mai degrabă caracterul nobil al lui Leonor.

— Ce este de făcut acum cu acest om? a întrebat Leonor când omul şi-a terminat în cele din urmă confesiunea.

Leonor s-a mai întors încă o dată către englez, adăugând:

— Faceţi cu el ce vreţi, numai să nu-mi propuneţi să-l luăm cu noi în călătorie. Renunţ la o astfel de companie.

— Totuşi englezul trebuie predat la Pekin.

— Pentru a-l acuza pe Deacon? Nu mă gândesc la aşa ceva. Ştim cu toţii cine e adevăratul responsabil acum.

— Aşadar, doriţi să ne reluăm pur şi simplu călătoria?

— Exact, asta doresc.

Imediat?

— Putem porni oricând de aici. Automobilul va învia din nou. Şi repet, ce facem acum cu omul ăsta?

— Va rămânea aici.

— Ticălosul acesta să scape fără pedeapsă? Dacă procedăm aşa, atunci noi înşine ne facem vinovaţi de un act ilegal.

— Dacă gândiţi aşa, atunci faceţi cum voiţi.

— Chiar aşa, a răspuns ca un ecou meşterul Green. Eu propun să-l altoim bine la fund.

— Bine, pedepseşte-l, dar nu fiţi inumani, le-a dat răspuns Leonor, întorcându-le spatele.

— Ei, nu, totul va fi cât se poate de uman, a strigat Green, privindu-l pe englez. Ia spune, Mister Ogly, cât trebuia să primeşti dumneata dacă livrai automobilul în bune condiţii la Pekin?

Total zdrobit şi copleşit sufleteşte, omul s-a făcut mic pe scaunul pe care se aşezase. De-acum vedea în adevăratele sale proporţii imensul rău pe care a fost în stare să-l ordone, numai şi numai pentru a-şi satisface setea sa de îmbogăţire, de bani. Tonul în care-i vorbise omuleţul acesta îmbrăcat în verde îl adusese din nou la realitate.

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Ei, atunci ai să-i primeşti, n-o să ţi-i reţinem în timp ce vorbea, meşterul îşi sufleca mânecile.

Tânărul englez tot nu înţelegea încă ce i se pregătea.

— Mister Hartung, vreţi să-mi daţi o mână de ajutor? Tom, tu va trebui să-l ţii de picioare ea să nu dea prea mult din ele. Aveţi careva un bici potrivit?

— Un bici, nu… cu un bici nu cred că va putea să-şi primească pedeapsa cuvenită. Charly, ia vino, te rog, încoace.

Montorul s-a înfăţişat imediat, în mână înarmat cu o cheie franceză, numai bună la strâns şuruburile. Şi-a lăsat unealta deoparte şi acum când şi-a desfăcut mâna, aceasta se asemăna mai mult ca niciodată cu o labă imensă de urs.

— Ei bine, Mister Ogly. Acest om îţi va plăti pe loc cei douăzeci şi cinci de mii de dolari, în hârtii de câte o mie şi dacă cumva greşeşte numărătoarea, nu te jena să intervii. Aşadar să-i numărăm domnului de faţă cei douăzeci şi cinci de mii de dolari de la prima mie şi până la ultima. Şi aşa a început Adam numărătoarea, la fiecare cifră răsunând o bufnitură, la fiecare dintre acestea Mister Ogly răspunzând tot pe un alt ton.

— Optsprezece mii de dolari.

— Oh, oh… opriţi, greşeşte…

— Opriţi-vă! s-a răstit deodată Georg, care deşi avusese intenţia să vorbească în şoaptă a trebuit acum să se facă auzit dincolo de văicărelile condamnatului. Termină şi dumneata odată cu văicărelile! Ce-i asta?

Însă sancţionabil, lungit încă pe jos şi ţinut de către cei doi dintre pasagerii automobilului, continua să ţipe ca din gură de şarpe.

Adam a înţeles repede care era adevărata intenţie a lui Georg.

De câtva timp, pasagerii au început să perceapă voci în afara şopronului, la început mai potolite, dar care creşteau în intensitate, ca şi cum o mulţime furioasă şi înfierbântată de oameni s-ar fi aflat afară.

— Oamenii au ceva împotriva noastră. Sau mai curând împotriva automobilului.

Adam însă, ca un contabil bun ce era, nu şi-a pierdut totuşi firul socotelilor:

— Douăzeci şi una de mii de dolari. Ei, ce mai este?

— E o gloată de chinezi şi arată de parcă s-ar gândi să dărâme şopronul! Se pare că adună şi lemne în faţă pentru a ne da foc!

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari… Ei, de-acum sunt gata, s-a plătit totul. Mai lipseşte numai chitanţa de primire, lăsându-l pe seama celor doi muncitori şi întorcându-se spre Georg şi Leonor.

S-au dat jos din automobil ca să deschidă poarta. Dar se părea că afară li se pusese un obstacol ce i-a făcut să se întoarcă. Fireşte că s-au gândit să facă apel la caii putere ai lui Maximus pentru a răzbi. Din păcate, maşina fiind într-o încăpere strâmtă, cu posteriorul spre uşă şi oricum ar fi luat-o, nu mergea. Trebuia

de reţinut că plăcile blindate fuseseră totuşi construite numai de mâna omului.

— Mister Hartung, n-aţi remarcat nimic? a şoptit Leonor cu buzele palide.

— Doamne Dumnezeule, e un miros aici de ars, sau aşa ceva.

— Să ştiţi că chinezii au dat foc şopronului, Mister Green! a gemut ea.

Şi căldura creştea tot mai mult, aerul devenind de nerespirat.

— Adam, Adam, ardem aici, a strigat îngrozită Leonor.

Da, un astfel de presentiment îl aveau cu toţii, dar de-acum devenise o crudă realitate. Numai transpiraţia abundentă proteja pielea. Spre termometre nu mai privea nimeni. Le era doar îndeajuns să ştie că în următoarele minute se vor face scrum de vii. În cuptorul ăsta blindat.

— Există numai un singur mijloc pentru a ne salva. O să solicit toţi cei trei sute de cai putere de care dispunem.

— Va fi suficient? Nu ştiu! Una o ştiu cu siguranţă, ori trecem peste tot, ori automobilul se va dezintegra în atomi şi noi odată cu el.

— Fă-o! Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o!

— Ştiţi ce înseamnă asta, dacă apăs deodată pe ambele pârghii de accelerare?

— Mă sufoc, ard, respir plumb! s-a tânguit Leonor.

— Atunci, legaţi-mă strâns de scaun!

Adam s-a lăsat strâns legat de către cei doi muncitori şi de către Georg în faţa bordului, pentru a nu fi supus ricoşeului gravitaţional. Toţi ceilalţi s-au trântit la podea, cu spatele lipit de perete. Însăşi podeaua lui Maximus ardea ca o plită încinsă.

— Gata?

Cu o smucitură. Adam a tras cele două pârghii concomitent. Ce s-a mai petrecut mai apoi, nimeni n-a mai putut povesti.

Georg a auzit un duduit care i-a spart aproape timpanele, apoi a urmat o detunătură de nedescris, care a zguduit blindatul.

Leonor a sărit în sus, a deschis fereastra şi a aspirat cu nesaţ aerul de afară. Abia apoi a ţipat din toţi rărunchii:

— Adam, dragul meu Adam!

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 9.

CUPRINS

CAP. XXI *PRIN DEŞERTUL GOBI*.....3

CAP. XXII *CU CAII ÎNHĂMAŢI*.....11

CAP. XXIII *ÎN CUPTORUL BLINDAT*.....17

CUPRINS.....25

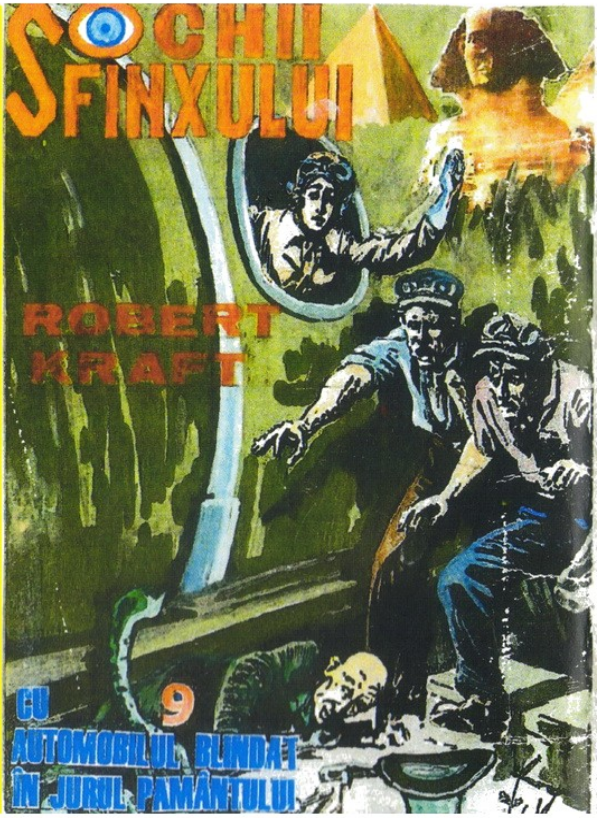

ÎN ȚARA MISTERELOR ȘI FACHIRILOR

Întâlnire cu elefanți sălbatici.
Vânare de antilope şi doi tigri regali.
Adam muşcat de o falsă cobră, neveninoasă.